

In 1998 zegde ze haar vaste baan op als manager facilitaire dienst van het UMC Utrecht om zich volledig op het klimmen toe te leggen. Een jaar later stond **Katja Staartjes** als eerste Nederlandse vrouw op de Mount Everest.

'Ik kon het bijna niet geloven. We stonden daar met zes klimmers uit ons team, en terwijl zij aan de afdaling begonnen, nam ik nog een foto. Ik denk dat ik tien minuten alleen bovenop stond. Een waanzinnig gevoel. Toch is niet de Everest mijn grootste prestatie. We waren op pad met meerdere teams, het was volledig georganiseerd. Waar ik het meest trots op ben, is dat ik met mijn man de top bereikte van de 8068 meter hoge Gasherbrum in Pakistan. Die berg is steiler en gevaarlijker dan de Everest, je gebruikt moeilijker touwtechnieken. Bovendien hadden we de route zelf aangelegd. Daarnaast was ik geen deelnemer, maar expeditieleider.

Ik had een goede vaste baan en als ik die maatschappelijke carrière had nagestreefd, had ik in dat opzicht ongetwijfeld meer bereikt dan nu. Ik had lef nodig om te kiezen voor een onzeker bestaan. Nu verdien ik mijn geld met lezingen, boeken schrijven en als interim-manager. Maar ik ben iedere keer dat ik in de bergen loop of klim gelukkig. De natuur, de fysieke inspanning, het duidelijke doel: van A naar B. Bovendien bouw je als team snel een band op, omdat je onder extreme omstandigheden afhankelijk van elkaar bent. Dan kun je geen masker ophebben.

Ik vind het een voorrecht dat ik op die grote bergen heb gestaan. Als mens ben je maar nietig. Die bergen overwin je dan ook niet, je wordt hooguit toegelaten.'

‘Elke klim geeft me een waanzinnig gevoel van geluk’

